

- 4) Член 11, параграф 3 от Директива 2008/115/ЕО следва ли да се разбира в смисъл, че поначало гражданинът на трета страна винаги трябва да подаде извън Европейския съюз искането си за отмяна или за спиране действието на действаща и окончателна забрана за влизане, или има обстоятелства, при които той може да подаде това искане и на територията на Европейския съюз?
- а) Член 11, параграф 3, трета и четвърта алинеи от Директива 2008/115/ЕО следва ли да се разбира в смисъл, че предпоставките по член 11, параграф 3, първа алинея от тази директива — според която забраната за влизане може да бъде отменена или действието ѝ спряно само ако гражданинът на трета страна докаже, че е напуснал държавната територия при пълно спазване на решението за връщане — трябва да са безусловно изпълнени във всеки конкретен случай, съответно във всички групи случаи?
- б) Допускат ли членове 5 и 11 от Директива 2008/115/ЕО тълкуване в смисъл, че молбата за предоставяне на разрешение за пребиваване в рамките на събиране на семейството със статичен гражданин на Съюза, който не се е ползвал от правото си на свободно движение и от свободата си на установяване, се счита за имплицитно (ограничено по време) искане за отмяна или за спиране действието на действаща и окончателна забрана за влизане, като, ако се установи, че предпоставките за предоставяне на разрешение за пребиваване не са изпълнени, се възстановява действието на забраната за влизане?
- в) Релевантен ли е фактът, че задължението искането за отмяна или за спиране на действието [на забраната за влизане] да се подаде в държавата по произход евентуално води най-много до временна раздяла между гражданина на трета страна и статичния гражданин на Съюза? Има ли обстоятелства, при които членове 7 и 24 от Хартата все пак не допускат временна раздяла?
- г) Релевантен ли е фактът, че задължението искането за отмяна или за спиране на действието [на забраната за влизане] да се подаде в държавата по произход води единствено до положение, при което гражданинът на Съюза евентуално трябва да напусне за известно време изцяло територията на Европейския съюз? Има ли обстоятелства, при които член 20 ДФЕС все пак не допуска положение, при което статичният гражданин на Съюза трябва да напусне за известно време изцяло територията на Европейския съюз?

⁽¹⁾ Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ L 348, стр. 98).

⁽²⁾ ОВ С 364, 2000 г., стр. 1.

⁽³⁾ Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

**Преюдициално запитване от Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Обединено кралство),
постъпило на 15 февруари 2016 г. — The English Bridge Union Limited/Commissioners for Her
Majesty's Revenue & Customs**

(Дело C-90/16)

(2016/C 145/29)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Страни в главното производство

Жалбоподател: English Bridge Union Limited

Ответник: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Преюдициални въпроси

- 1) Какви са основните характеристики, които трябва да има дадена дейност, за да бъде „спорт“ по смисъла на член 132, параграф 1, буква м) от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ от 28 ноември 2006 г. („основната директива за ДДС“)? По-конкретно, трябва ли дейността да има съществен (или не съществен) физически компонент, който е определящ за нейния резултат, или е достатъчно тя да има съществен умствен компонент, определящ за нейния резултат?

- 2) Представлява ли двойковият спортен бридж „спорт“ по смисъла на член 132, параграф 1, буква м) от основната директива за ДДС?

⁽¹⁾ Директива 2006/112 на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona (Испания), постъпило на 17 февруари 2016 г. — Banco Santander, S.A./Mahamadou Demba и Mercedes Godoy Bonet

(Дело C-96/16)

(2016/C 145/30)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Страни в главното производство

Жалбоподател: Banco Santander, S.A.

Ответници: Mahamadou Demba и Mercedes Godoy Bonet

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместима ли е с правото на Съюза, и по-конкретно на член 38 от Хартата на основните права на Европейския съюз, член 2 В от Договора от Лисабон и член 4, параграф 2, член 12 и член 169, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз ⁽¹⁾ търговска практика на прехвърляне или купуване на вземания, без да се предоставя възможност на потребителя да погаси задължението чрез плащане на цената, лихвите и разноските на прехвърлителя?
- 2) Съвместима ли е с принципите, установени в Директива 93/13/ЕИО ⁽²⁾ на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори и съответно с принципа на ефективност и с член 3, параграф 1 и член 7, параграф 1 от нея посочената търговска практика на изкупуване на потребителски дългове на ниска цена без съгласието или знанието на потребителя, без тази практика да е включена като общо условие или неравноправна клауза в договор и без на потребителя да се даде възможност да участва в такава операция чрез право на обратно изкупуване?
- 3) Съответства ли на правото на Съюза, а именно на Директива 93/13, и по-специално на член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 и на съдебната практика на Съюза определянето с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите като нееднозначен критерий в договорите за кредит без обезпечение, сключени с потребители, че е неравноправна недоговорената клауза за лихви за забава, предполагаща увеличение с повече от два процентни пункта на договорената възнаградителна лихва?
- 4) Съответства ли на правото на Съюза, а именно на Директива 93/13 и по-специално на член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 и на съдебната практика на Съюза предвиждането с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите на последица, съгласно която възнаградителните лихви продължават да текат до пълното погасяване на задължението?

⁽¹⁾ ОВ 2000, С 364, стр. 1

⁽²⁾ ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.